

Ministerstvo kultury

Maltézské náměstí 471/1
118 11 Praha 1

Telefon: 257 085 111
Fax: 224 318 155
E-mail: epodatelna@mkcr.cz

V Praze dne 20. 7. 2020
Č.j.: MK 45988/2020 OPP
Sp.zn. MK-S 7560/2020 OPP

ROZHODNUTÍ

Ministerstvo kultury, jako příslušný odvolací orgán státní památkové péče, rozhodlo o odvolání Povodí Labe, státního podniku, IČ 70890005, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, 500 03 Hradec Králové, Slezské předměstí, proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru kultury a památkové péče (dále jen „KÚ SK“), sp.zn. SZ_057149/2020/KUSK, č.j. 078821/2020/KUSK ze dne 8.6. 2020, vydaného ve věci přípravy obnovy jezové lávky na pozemku parc. č. st. 4107/5 v obci a k.ú. Poděbrady, která je jednou ze souboru věcí tvořících národní kulturní památku Vodní elektrárna v Poděbradech, prohlášené nařízením vlády č. 69/2017 Sb., ze dne 20.2. 2017, a evidované v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstř. č. 415 (104923).

Navržená příprava obnovy jezové lávky podle diagnostického průzkumu „VD Poděbrady – jezová lávka“, zpracovaného společností Pontex s.r.o., Bezová 1658, 147 17 Praha 4, Ing. Petr Komanec, zpracováno v 9/2016, stupeň TP, spočívající zejména v opravě základových pilířů, odstojení a sejmutí konstrukce lávky a mostního svršku, odstranění konstrukce stěnových podpěr spodní stavby, výstavbě nových částí spodní stavby a lávky ve shodném tvaru jako u odstraněných konstrukcí, nový mostní svršek včetně odvodnění a přeložení inženýrských sítí, byla uvedeným rozhodnutím KÚ SK shledána z hlediska hodnot chráněných státní památkovou péčí jako nepřipustná.

Ministerstvo kultury v odvolacím řízení, jehož účastníkem je:

- Povodí Labe, s.p., IČ 70890005, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, 500 03 Hradec Králové, Slezské předměstí, podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, **z a m í t á podané odvolání a p o t v r z u j e rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru kultury a památkové péče, sp.zn. SZ_057149/2020/KUSK, č.j. 078821/2020/KUSK ze dne 8.6. 2020.**

Odůvodnění

KÚ SK vydal rozhodnutí ve věci přípravy obnovy jezové lávky na pozemku parc. č. st. 4107/5 v obci a k.ú. Poděbrady, která je jednou ze souboru věcí tvořících národní kulturní památku Vodní elektrárna v Poděbradech, prohlášené nařízením vlády č. 69/2017 Sb., ze dne 20.2. 2017, a evidované v Ústředním seznamu kulturních památek České republiky pod rejstř. č. 415 (104923). Navržená příprava obnovy jezové lávky podle diagnostického průzkumu „VD Poděbrady – jezová lávka“, zpracovaného společností Pontex s.r.o., Bezová 1658, 147 17 Praha 4, Ing. Petr Komanec, zpracováno v 9/2016, stupeň TP, spočívající zejména v opravě základových pilířů, odstojení a sejmutí konstrukce lávky a mostního svršku, odstranění konstrukce stěnových podpěr spodní stavby, výstavbě nových částí spodní stavby a lávky ve shodném tvaru jako u odstraněných konstrukcí, nový mostní svršek včetně odvodnění a přeložení inženýrských sítí, byla uvedeným rozhodnutím KÚ SK shledána z hlediska hodnot chráněných státní památkovou péčí, jako nepřípustná.

Z předloženého spisového materiálu KÚ SK vyplývá, že v řízení o vydání závazného stanoviska v předmětné věci si správní orgán prvního stupně podle ustanovení § 14 odst. 6 zák.č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „památkový zákon“), vyžádal písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče, a to Národního památkového ústavu, ú.o.p. středních Čech (dále jen „NPÚ“).

NPÚ ve svém písemném vyjádření č.j.: NPÚ-312/31988/2020 ze dne 18.5. 2020 dospěl k závěru, že záměr není z hlediska zájmů státní památkové péče akceptovatelný a znamenal by poškození kulturně historických hodnot dotčené národní kulturní památky. NPÚ konkrétně uvedl, že *„Ze závěrů předložené Diagnostické zprávy vyplývá, že stavebně - technický stav konstrukce a její materiálové vlastnosti nejsou v havarijním stavu a lávka je za příslušných omezení schopná dalšího provozu. Je samozřejmě nutná její urychlená oprava. Důležité je též zdůraznit, že současné technologie sanací betonových konstrukcí jako jsou injektáže, možnosti reprofilace výztuže, sanační malty, zesílení uhlíkovými lamelami, dokážou výrazně zvýšit užité vlastnosti konstrukcí a prodloužit jejich životnost za minimálního poškození stávajících konstrukcí. Železobetonová konstrukce lávky patří mezi nejstarší takové realizace u nás, proto trpí ještě poměrně malými zkušenostmi, z toho pramení některé nedostatky, jako je poměrně malé krytí výztuže, ne úplně vhodně zvolená frakce a složení kameniva, nedostatečné hutnění, pracovní spáry, nedostatky dilatací. Navzdory tomu konstrukce překvapuje na svou dobu vynikajícími parametry, jako je pevnost, vodotěsnost, nízká karbonatice betonu, poměrně dobře naddimenzované vyztužení. Toto je potvrzeno předloženým diagnostickým průzkumem. Též povrchové ztvárnění konstrukce drobnými valouny je pozoruhodné a hodné zachování. Konstrukce má velkou vypovídací hodnotu o tehdejší materiálovém složení, technologii míchání betonu, způsobu provádění konstrukce a je dokladem vynikající úrovně českého industriálního betonového stavebnictví na počátku 20. století, které bylo základem následující mimořádně plodné a kvalitní produkce v období první republiky.“*

Součástí správního spisu správního orgánu prvního stupně je dále vyjádření účastníka řízení k písemnému vyjádření odborné organizace státní památkové péče, ve kterém deklaruje svůj nesouhlas se závěrem, ke kterému NPÚ dospěl. Konkrétně uvedl žadatel o vydání závazného stanoviska následující: *„Povodí Labe chápe stanovisko Národního památkového ústavu, které plyne z jeho nazírání na péči o stavby vedené jako národní kulturní památka. Jako vlastník vodního díla jsme však nuceni s tímto stanoviskem zásadně nesouhlasit a to z hlediska provozní a technické stránky. Z našeho pohledu jde o zcela mylnou interpretaci výsledků Diagnostického průzkumu. Stanovisko NPÚ zcela pomíjí hodnocení lávky v rámci provedené mimořádné prohlídky mostu (část 3. diagnostického průzkumu), která spodní stavbu hodnotí stupněm VII - Havarijní, a nosnou konstrukci stupněm VI - Velmi špatný. Také*

úplně pomíjí podstatnou část závěru „Varianty opravy s minimálními zásahy do stávající konstrukce“, které upozorňují, že se nejedná o dlouhodobé řešení, ale pouze o zpomalení degradačních procesů. Lze s jistotou očekávat, že postupem času dojde ke zhoršení stavu nosné konstrukce na stupeň VII - Havarijní a poté Povodí Labe, státní podnik bude nucen přijmout adekvátní opatření vyplývající ze zákonných předpisů. Podmínka minimalizace zásahů do historických konstrukcí je dle našeho názoru v rozporu se zákonnou povinností správce vodního díla. Je nutno zdůraznit, že lávka je nedílnou součástí vodního díla sloužící k jeho údržbě a provozu s možností využívání lávky širokou veřejností. Bohužel v současnosti je možno lávku provozovat s ohledem na bezpečnost pouze s podstatným omezením vyplývajícím ze závěrů mostní prohlídky. Na základě výsledků průzkumných prací a diagnostického průzkumu byl v 11/2019 zpracován Záměr opravy řešící problematiku opravy náhradou stávající konstrukce lávky provedením přesné repliky se shodným tvarem a odpovídající strukturou povrchu. Záměr opravy bude podkladem pro vypracování dalších stupňů projektových dokumentací. Považujeme za samozřejmost, že veškeré předprojektové i projektové práce budou probíhat v úzké spolupráci se zástupci orgánu památkové péče a následně i samotná realizace bude probíhat za odborného dozoru zástupců NPÚ.“.

KÚ SK následně vydal rozhodnutí, ve kterém vyslovil nepřipustnost navrženého záměru z hlediska zájmů státní památkové péče, a uvedl, že se ztotožnil s názorem odborné organizace státní památkové péče.

Správní orgán prvního stupně popsal předmětnou národní kulturní památku a její kulturně historické hodnoty. Vodní elektrárna se nachází jihovýchodně od historického jádra města Poděbrad, v uměle vybudovaném korytě řeky. Dílo vznikalo postupně podle návrhu architekta Antonína Engela, v roce 1914 byla zahájena stavba zdymadla, o rok později samotného jezového tělesa, které bylo dokončeno s elektrárnou r. 1918. Jedná se o jedno z nejstarších zařízení tohoto typu ve středním Polabí, které se vyznačuje velmi hodnotným a dobře dochovaným architektonickým řešením v duchu neoklasicismu a unikátně dochovanou autentickou technologií hydroelektrárny. Dotčená stavba včetně lávky se velmi významně pohledově uplatňuje v panoramatu říční nivy i přilehlého historického jádra města Poděbrad. Pozoruhodný je mimo jiné i charakteristický povrch betonových konstrukcí, typický použitím drobných valounů jako plniva betonové směsi.

Při pravém (ostrovním) břehu se nachází jez, při levém budova vodní elektrárny, jezové otvory překonává lávka. Jedná se o železobetonovou konstrukci, která sestává ze dvou průběžných nosníků s krátkými náběhy u podpěr, uložených na čtyři pilíře. Nosníky jsou provedeny vcelku s horní deskou mostovky konzolově vyloženou vně trámů. U podpěr je provedena zesilující spodní deska s vylehčujícími otvory. Ve středových osách jezových propustí a levobřežní šterkové vpusti jsou na návodní straně vykonzolovány manipulační budky s mechanismem ovládání pohyblivých částí jezu a na povodní straně menší balkony - vyhlídkové terasy. Při severozápadním průčelí vodní elektrárny lávku nese soustava sloupů, založená na pilířích dělících výtoky jednotlivých turbín. Povrch konstrukčního betonu je charakteristický výraznou strukturou, kterou určují drobné říční valouny, použité jako plnivo. Tato úprava udává ráz i pohledovým konstrukcím lávky. Zábradlí na římsách lávky tvoří nečleněné železobetonové pilířky, mezi něž je vložena kovová výplň z drátěného výpletu, nesená sloupky. Pochozí vrstva lávky je z živice, na návodní straně je do krytu integrovaný kabelový žlab. Podlahy balkonů jsou betonové, opatřené zbytky provizorních živičných nátěrů. Do nosné konstrukce lávky dlouhodobě zatéká, což se projevuje zejména výluhy a výluhovými krápníky na spodním líci její nosné konstrukce a hloubkovou korozí výztuže s poškozením krycí vrstvy. Z toho následně plynou statické poruchy.

Železobetonová konstrukce lávky patří mezi nejstarší takové realizace u nás. Počátky betonového stavitelství spadají do přelomu 19. a 20. století, železobetonové konstrukce se začínají stavět po roce 1910. Konstrukce z druhého desetiletí 20. století mají výjimečnou

vypovídací hodnotu z počátku tohoto druhu stavitelství u nás. Významná je také osoba architekta a místního rodáka Antonína Engela (1879-1958), absolventa pražské techniky a vídeňské Akademie výtvarných umění. Engelovo pojetí stavby elektrárny spočívá v klasickém tvarosloví velmi jednoduchého tvaru, který je adekvátní modernistické architektuře doby. V celkovém výrazu uspořádání objemů souzní s wagnerovskou modernou, v jednotlivostech pak pronikají do stavby elektrárny i prvky kubismu. Monumentální styl budovy hydroelektrárny vyniká propracovaným kompozičním řešením hmot, pojetím fasád, včetně řešení detailů. Hydroelektrárna je kvalitním architektonickým dílem navazujícím na moderní evropskou industriální architekturu a náleží mezi stavby, které svým celkovým pojetím a krajinářským řešením představují významný fenomén.

Předmětná hydroelektrárna s jezem je jedním ze znaků moderního města Poděbrady, a pro jiné autory tohoto období dále sloužily architektonické i konstrukční prvky díla jako inspirace. Všechny tyto skutečnosti stejně jako vysoká míra autenticity konstrukčního a materiálového řešení a úplnost dochovaného celku jsou podstatnými kulturně historickými hodnotami uvedené památky, neboť ta je nejen vynikajícím dílem konkrétního architekta, ale podává také svědectví o době svého vzniku, o historii moderního splavňování a regulaci největší české řeky a v širším kontextu i českého industriálního stavitelství v prvních desetiletích 20. století.

KÚ SK ve svém rozhodnutí dále konstatoval, že podle žadatelem předložené diagnostické zprávy je zdivo pilířů kompaktní, pevné a únosné, spárování žulového zdiva základových pilířů je místy porušené trhlinami, vlivem porušení hydroizolace dochází k četným průsakům do konstrukce, dochází také ke korozi výztuže a jejímu oslabení (cca 15 - 20 %), vlivem nabývání korodující výztuže trámů nosné konstrukce došlo v oblastech narušení výztuže k přetržení většiny třmínků, na nosné konstrukci jsou výrazné příčné trhliny přes celý průřez, na spodní stavbu zatéká a na povrchu jsou četné inkrustace, v havarijním stavu jsou především konstrukce balkonů, některé podpěrné sloupky a části nosné konstrukce balkonů jsou porušené hustou sítí trhlin, zábradelní zídky mají výrazné trhliny, některé sloupky zábradlí jsou uvolněné. Celkově je spodní stavba hodnocena v havarijním stavu, nosná konstrukce ve velmi špatném stavu a použitelnost lávky je možná pouze s omezením.

Diagnostická zpráva obsahuje dvě možné varianty obnovy. První varianta navržené obnovy (kapitola 6.2.2) „Varianta opravy s náhradou stávající konstrukce lávky“ počítá s rozsáhlou opravou stávající konstrukce a s nezbytnou náhradou nejvíce porušených dílčích částí jejich replikami, druhá varianta (kapitola 6.2.3) „Varianta opravy s minimálními zásahy do stávající konstrukce“ vychází z hlediska nutnosti splnění provozních požadavků a dlouhodobé životnosti a navrhuje náhradu celé nosné konstrukce lávky a části spodní stavby jejich replikou.

Žadatel potom v rámci přípravy obnovy vychází z varianty označené jako druhá, tedy kompletní výměny konstrukce lávky. Ze závěrů předložené diagnostické zprávy přitom vyplývá, že stavebně - technický stav konstrukce a její materiálové vlastnosti nejsou až na výjimky na hranici své životnosti. V havarijním stavu se nachází spodní stavba, zde je třeba přisvědčit žadateli, že hodnocení celkového stavu ve vyjádření Národního památkového ústavu může působit poněkud zjednodušujícím dojmem, lávka je však za příslušných omezení stále schopná dalšího provozu. Je nepopiratelná její nutná oprava a v této věci jsou dlouhodobě ve shodě jak žadatel, tak zástupci památkové péče. Tuto skutečnost zástupci památkové péče od samotného začátku příprav obnovy považují za velmi žádoucí. Odlišný je ovšem pohled obou zúčastněných stran na způsobu obnovy, resp. na razantnosti zásahu do původních konstrukcí a jejich náhradě. Správní orgán ve svém závěru vychází ze skutečnosti, že dvě varianty obnovy, obsažené v předložené diagnostické zprávě, jsou

přítom autory zamýšleny jako rovnocenné alternativy. Z diagnostické zprávy nevyplývá, že by kapitola 6.2.2 „Varianta opravy s minimálními zásahy do stávající konstrukce“ nebyla oproti kapitole 6.2.3 „Varianta opravy s náhradou stávající konstrukce lávky“ návrhem opravy a řešením stávajícího stavu konstrukcí. To, že takto provedenou obnovou nebude lávka „konstrukcí nadále bezchybnou s velmi dlouhou životností“ a nedojde „k podstatnému zvýšení zatížitelnosti objektu“, je omezením vyplývajícím ze skutečnosti, že objekt je chráněn ve veřejném zájmu a nakládání s ním je omezeno podle zákona č. 20/1987 Sb. Veřejný zájem na zachování architektonického dědictví je jedním z netechnických hledisek, které limituje aplikaci jinak běžných stavebních postupů a technických řešení.

KÚ SK ve svém rozhodnutí vysvětlil, že z hlediska zájmů státní památkové péče je třeba vycházet ze zásady, že zlepšení stavebního a technického stavu nesmí být prováděno na úkor jejich kulturně historických hodnot. Zároveň pro moderní památkovou péči platí základní premisa úcty k historickému originálu chráněného statku, která v daném případě znamená ochranu původních konstrukcí, materiálových vlastností, povrchových úprav včetně detailů jejich zpracování, které jsou stěžejními kulturně historickými hodnotami této národní kulturní památky, a které uchovávají svědectví o vysoké úrovni architektonických návrhů, inženýrských řešení, řemeslných a technologických postupů své doby a zprostředkovávají je veřejnosti, jsou její vypovídající hodnotou. Materiály a technologie dochované z doby výstavby tvoří svými specifickými kvalitami součást dokumentární a estetické hodnoty dané památky. Z toho důvodu je u této významné památky, zdůrazněné prohlášením za národní kulturní památku, nutné minimalizovat zásahy do historických konstrukcí, dochovaných z doby výstavby, a snažit se v maximální možné míře tyto konstrukce zachovat i za využití zvýšených nákladů, náročnosti provedení sanačních prací a omezení její využitelnosti, např. jen na pěší provoz, neboť tyto konstrukce tvoří podstatu památky a mají nenahraditelnou vypovídací hodnotu. Důležité je též zdůraznit, jak uvádí již písemné vyjádření Národního památkového ústavu, že současné technologie sanací betonových konstrukcí, jako jsou injektáže, možnosti reprofilace výztuže, sanační malty, zesílení uhlíkovými lamelami, dokážou výrazně zvýšit užité vlastnosti železobetonových konstrukcí a prodloužit jejich životnost za minimálního odstranění stávajících konstrukcí.

Z výše uvedených principů ochrany kulturních i národních kulturních památek pak KÚ SK dovodil, že navržená varianta obnovy konstrukce jezové lávky spočívající v jejím kompletním nahrazení, a to včetně stěnových podpěr a vyhlídkových balkonů novými konstrukcemi, byť by se mělo jednat o jejich repliky, není při současné znalosti věci a poznání kulturně historických hodnot dotčené národní kulturní památky z hlediska zájmů státní památkové péče přípustná, což ovšem není v rozporu s předloženou diagnostickou zprávou. Dále konstatoval, že přestože některé práce uvedené v předložené žádosti je možné v obecné rovině k realizaci připustit (jedná se zejména o obnovu základových pilířů), posoudil správní orgán žádost jako celek, protože zjevně vychází z výše uvedené varianty kapitoly 6.2.3 diagnostické zprávy. Připuštění pouze dílčích oprav bez návaznosti na hlavní předmět zamýšlených prací - obnovu lávky by nedávalo smysl a předložená žádost je proto zamítnuta jako celek.

Podle správního orgánu prvního stupně by návrh obnovy lávky měl v základní rovině vycházet z varianty navržené diagnostickou zprávou v kapitole 6.2.2, spočívající v rozsáhlé opravě stávající konstrukce a nezbytné náhradě nejvíce porušených dílčích částí jejich replikami. I tu ovšem podle jeho názoru nelze přijmout zcela bez výhrad. V procesu další přípravy obnovy konstrukce lávky správní orgán proto žadateli doporučil úzkou součinnost s NPÚ a další kroky konzultovat ještě před podáním žádosti o vydání závazného stanoviska.

Proti rozhodnutí MHMP OPP podalo Povodí Labe, s.p., IČ 70890005, se sídlem Víta Nejedlého 951/8, 500 03 Hradec Králové, Slezské předměstí (dále jen „odvolatel“) odvolání ze dne 28.5. 2020.

Odvolatel v úvodu odvolání uvedl, že správní orgán věc posuzoval na základě nesprávných závěrů a nesprávného posouzení a porovnání zákonem chráněných veřejných zájmů, kdy současný technický stav národní kulturní památky, která je však zároveň vodním dílem podle § 55 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, s důležitou protipovodňovou a vodohospodářskou funkcí, může s ohledem na stárnoucí konstrukční prvky vodního díla ohrožovat řádné plnění zákonných povinností vlastníka a správce toku a technickou funkci stavby, čímž může dojít k ohrožení majetku, zdraví či života obyvatel v případě povodňových stavů. Odvolatel se domnívá, že rozhodnutí KÚ SK je nesprávné, neboť nedošlo ke zjištění všech okolností rozhodných pro stav věci.

V další části odvolání uvedl další věcnou argumentaci a dále polemiku s odůvodněním napadeného rozhodnutí.

V závěru odvolatel navrhuje, aby odvolací správní orgán odvoláním napadené rozhodnutí podle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušil a věc vrátil prvostupňovému orgánu k novému projednání.

KÚ SK odvolání nevyhověl a postoupil ho spolu se spisovým materiálem Ministerstvu kultury, které přezkoumalo ve smyslu ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, a v rozsahu odvolacích námitek i věcnou správnost vydaného rozhodnutí.

Odvolací správní orgán dospěl na základě zhodnocení jednotlivých podkladů, tvořících předmětný správní spis a všech skutečností, uvedených v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí k závěru, že rozhodnutí KÚ SK bylo vydáno v souladu s právními předpisy a je věcně správné.

K požadavku odvolatele, aby správní orgán státní památkové péče porovnával „zákonem chráněné veřejné zájmy“, Ministerstvo kultury uvádí následující.

Orgány státní památkové péče záměr posuzují vždy z hlediska jednoho veřejného zájmu, k jehož ochraně jsou zákonem zmocněny, a to je veřejný zájem na ochraně kulturně historického dědictví. Orgány státní památkové péče nemohou ex lege záměr posuzovat z hlediska jiných veřejných zájmů k jejichž ochraně jsou povolány další dotčené správní orgány.

KÚ SK ani Ministerstvo kultury nejsou tudíž oprávněny poměřovat veřejný zájem na ochraně památkových hodnot dané národní kulturní památky s jiným veřejným zájmem, jak požaduje odvolatel.

Ke zohlednění a poměrování různých veřejných zájmů, vyjádřených v jednotlivých závazných stanoviscích dotčených správních orgánů, vydaných v režimu ustanovení § 149 správního řádu, je příslušný až stavební úřad v navazujícím územním nebo stavebním řízení.

Co se týče věcných námitek odvolatele, Ministerstvo kultury uvádí, že jednotlivé námitky nejsou takového charakteru, aby mohly rozporovat věcnou správnost napadeného rozhodnutí, zohledňující výhradně ochranu toho veřejného zájmu, k jehož ochraně je správní orgán státní památkové péče zmocněn, tj. zájem na ochraně kulturně historických a architektonických hodnot kulturních i národních kulturních památek.

K odvolacím námitkám, které lze považovat za podstatné, Ministerstvo kultury uvádí následující:

- K námitce, že lávka musí mít zatížitelnost pro pojezd techniky v době povodní, je třeba uvážit, jaká technika se může na lávce dané šíře pohybovat, ani v případě vybudování lávky nové by nebylo možné počítat se změnou jejich rozměrů, tedy jejím rozšířením. Co se týče omezení provozu a snížení zatížitelnosti lávky, tento stav je třeba jednoznačně odstranit, ovšem takovým způsobem, který nepovede

k zániku kulturně historických hodnot, které mohou být opravou i nadále zachovány.

- Specifická podoba betonu s valouny tvoří nezpochybnitelnou estetickou i dokumentární hodnotu lávky, působením povětrnostních vlivů tento efekt ještě více posílil a vytváří tak svým způsobem osobitou patinu stárí. Je třeba zvážit variantu řešení obnovy, která by vedla k zachování tohoto specifického povrchu.
- Předmětem řízení o vydání závazného stanoviska není konkrétní způsob obnovy lávky, tudíž se správní orgán památkové péče nemůže k jednotlivým variantám či technologickým postupům vyjadřovat.
- Krajský úřad je ve shodě s odvolatelem, že stav lávky je vážný a je třeba jej bezodkladně řešit, ovšem takovým způsobem, který nepovede ke ztrátě kulturně historických hodnot národní kulturní památky, jež je možné i nadále zachovat a chránit.

V řízení o vydání předmětného rozhodnutí, ani v rozhodnutí samotném, nebyly shledány žádné právní vady. Odvoláním napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s předpisy platnými na úseku státní památkové péče a v souladu se správním řádem.

Odvolací správní orgán se domnívá, že skutkový stav byl v řízení na prvním stupni zjištěn dostatečně, KÚ SK si vyžádal zákonný obligatorní podklad pro vydání závazného stanoviska, kterým je písemné vyjádření odborné organizace státní památkové péče, a umožnil rovněž žadateli o vydání závazného stanoviska, aby se ke shromážděným podkladům rozhodnutí vyjádřil. V souladu s ustanovením § 3 správního řádu postupoval tedy MHMP OPP tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Na základě zhodnocení podkladů, které byly ve správním řízení opatřeny, dospěl správní orgán prvního stupně k určitému, srozumitelnému a přezkoumatelným způsobem odůvodněnému závěru. Z odůvodnění závazného stanoviska tedy jasně vyplývá, na základě jakých skutečností a úvah KÚ SK k vyslovenému věcnému závěru dospěl. Odůvodnění rozhodnutí poskytuje podle Ministerstva kultury skutkovou i právní oporu jeho výroku, včetně uvedení skutečností, které byly podkladem pro jeho vydání a zachycení úvah, jimiž byl správní orgán při hodnocení podkladů veden.

Věcné závěry, v závazném stanovisku vyslovené, považuje Ministerstvo kultury za správné; v řízení bylo doloženo a podrobně vysvětleno, z jakých důvodů není předložený záměr obnovy jezové lávky, která je součástí významné národní kulturní památky, formou náhrady celé nosné konstrukce lávky a části spodní stavby jejich replikou, z hlediska zájmů, chráněných státní památkovou péčí, přípustný a jaký by měl být další postup žadatele o vydání závazného stanoviska.

Závěr, ke kterému KÚ SK dospěl, neznemožňuje žadateli plnit jeho povinnosti vyplývající ze zákona o státním podniku a zákona o vodách, neboť žadateli nebylo orgánem státní památkové péče zabráněno v zachování jemu svěřeného majetku a údržbě, pouze byla vyloučena varianta obnovy spočívající v odstranění celé původní konstrukce lávky, neboť by tímto způsobem došlo k nenávratnému zničení chráněných architektonických hodnot. Obnovu lávky považují orgány státní památkové péče za žádoucí, ovšem musí se tak dít v souladu s veřejným zájmem na ochraně kulturního dědictví.

Z důvodů shora uvedených nemohlo Ministerstvo kultury rozhodnout jinak než způsobem uvedeným ve výroku, tj. zamítnutím podaného odvolání a potvrzením rozhodnutí MHMP OPP.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu dále odvolat.

Mgr. Lucie Šiková
vedoucí právního oddělení
odboru památkové péče Ministerstva kultury

Rozdělovník:

Doručuje se:

- Povodí Labe, s.p., Víta Nejedlého 951/8, 500 03 Hradec Králové, Slezské předměstí

Na vědomí:

- Krajský úřad Středočeského kraje, odbor kultury a památkové péče (spolu s originálem správního spisu)

Otisk úředního razítka